

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΒΙΣΜΑΡΚ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΟΥ
ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΣΩ ΜΕ ΜΙΑΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΒΛΑΚΕΙΑΝ!

ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΝΑΥΑΡΧΟΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΘΙΑΡΧΟΙ

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΤΡΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙ
ΤΗΣ ΔΟΥΛΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΜΠΟΥΛ - ΚΑΖ'ΙΜ

ΕΙΧΑΜΕ ΤΟΤΕ

ΑΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΙ ΤΟΥ ΔΑΜΑΛΙΣΜΟΥ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ

ΧΡΥΣΟΥ ΨΗΓΜΑΤΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

— Ὀνομάζομαι δι' ὅλον τὸν κόσμον Ρούδεβεργ, καὶ δι' ὑμᾶς ὅπως καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Λησμονήσατε ὅτι μὲ ἀνεγνωρίσατε. Τίποτε δὲν θέλει μεταβληθῇ ἐκ τῆς προτέρας καταστάσεως. Ἐνίοτε, ἴσως, ὁσάκις θὰ παρουσιάζηται περίστασις — καὶ παρουσιάσθῃ μία τοιαύτη προχθὲς — θὰ ἰδῇτε ἓνα ἐργάτην ἀσπαζόμενον τὸν υἱὸν σας. Ὅλοι οἱ ἐργάται τὸν ἀσπάζονται, οὐδεὶς θέλει ὑποπτειθῇ, ὅτι εἷς ἐξ αὐτῶν εἶνε πατὴρ του!...

— Τὰ πρὸς ἐμὲ σφάλματά σας εἶνε μέγιστα...

— Ποῖος ὅμως ἐκ τῶν δύο μαζὶ ὑποφέρει περισσότερο δι' αὐτά;

— Ἡ περὶ χωρισμοῦ ἡμῶν ἀπόφασις τοῦ δικαιοφιλολογικῆς ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

στηρίου ὑπῆρξε λοιπὸν δικαία. Μὲ ἔσωζεν ἐκ τῶν χειρῶν σας καὶ μὲ ἐπέτρεπε νὰ ζήσω.... Ἄλλ' ἐὰν δεχθῶ, ἐὰν διὰ τῆς σιωπῆς μου ἐπιτρέψω τὴν παρούσάν σας ἐνταῦθα, χάνω τὴν ἐλευθερίαν ταύτην, τὴν ὅποιαν ἀνέκτησα, καὶ τὴν ὅποιαν θέλω νὰ διαφυλάξω πάσῃ θυσίᾳ.... Ἡξεύρω ἐπίσης, ποῖα εἶνε τὰ δίκαιά μου, Ἐκτορ. Ἡξεύρω, τέλος, ποῖοι εἰσὶν οἱ κίνδυνοι, οἵτινες μὲ ἀπειλοῦσι. Ἡ κοινὴ ἡμῶν συμβίωσις ἐξέλιπε, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀρξῇται καὶ πάλιν.

— Ἡ φιλοδοξία μου δὲν χωρεῖ τόσον μακράν... Εἶμαι ἀνάξιος ὑμῶν... Δὲν δύναμαι λοιπὸν, εἰμὴ νὰ ἐπαναλάβω ὅ,τι εἶπον: Λησμονήσατε, ὅτι ὑπάρχει ἐγγὺς ὑμῶν ὁ σύζυγός σας.... Ἐνθυμηθῆτε δὲ μόνον, ὅτι τὸ ὑελοουργεῖον σας ἔχει ἓνα ἐργάτην καλούμενον Ρούδεβεργ...

— Τί θὰ πράξῃς;.... Ἀγνοῶ.... Ἀναμφιδόλως, ὅ,τι μὲ ὑπαγορεύει ἡ περὶ τῆς ἀσφαλείας μου μέριμνα... καὶ ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὸν Ἐρρίκον...

— Ἐστὲ ἐπισεικῆς...

Ὁ Ἐκτορ εἶχε προφέρει τὰς λέξεις ταύτας λίαν χαμηλοφώνως. Ἡ Γενεβιέζη ἔμνευε σιωπηλῇ.

Εἰς τὸ βάθος τῆς ἀποναρκωθείσης καρδίας της εἶχεν αἰσθανθῇ τελευταῖον τὴν αἰσθημα τρυφερότητος... Ἦτο μᾶλλον οἶκτος... Ἡ διάνοιός της ταχέως ἀνεκάλυψε ὅλον τὸ παρελθόν, τὸ πλήρες εἰσέτι ἐκ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Τὰς ἀρχαίας χαράς της, τὰς προσφάτους θλίψεις της. Ἄλλ' εἶχεν ὑποφέρει πολὺ, καὶ ἐφοβεῖτο νέα πάλιν βάζεσθαι... Διὰ μίαν εἶχεν ἐξαντλήσει δλόκληρον τὸ θάρρος, ὅπερ τῇ εἶχε παράσχει ὁ θεός... Τώρα πλέον δὲν ἐζήτει νὰ καταστή εὐτυχής... Ἡ εὐτυχία εἶνε ἀδύνατος μὲ τοιαύτας ἀναμνήσεις, ἀλλ' ἤθελε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἡσυχον καὶ ἀπομέμακρυσμένην ἐκ τοῦ κόσμου ζώήν της.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν δύναμαι νὰ εἶμαι ἐπισεικῆς πρὸ ἐμοῦ μὴ περιμένετε, εἰμὴ δικαιοσύνην... Καὶ ἄφετέ με νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλήν. Εἶνε πολὺ καλλίτερον δι' ὑμᾶς νὰ μὴ μείνετε ποσῶς ἐν τῇ ὑελοουργίᾳ. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶνε κοπιώδης, καὶ δὲν πιστεύω, ὅτι οἱ πόροι σας εἰς τοιοῦτον βαθμὲν ἐξηντλήθησαν, ὥστε νὰ ἀναγκασθῇτε νὰ ζητῆτε ἐργασίαν χειρῶνακτος... Ἡ παρουσία σας θὰ μὲ στενοχωρήσῃ, Ἐκτορ... Ἡμῖν εὐτυχὴς ἐν τῇ μοναξίᾳ μου... Ἐγκαταλείψατε λοιπὸν τὸν τόπον τοῦτον... Ὅταν θὰ θελήσητε νὰ ἐπανίδητε τὸν Ἐρρίκον, θὰ μοὶ τὸ εἴπητε... καὶ ὁ πατὴρ μου θὰ σᾶς τὸν φέρῃ.

— Οὕτω λοιπὸν, ποιῆσθε χρῆσιν τοῦ δικαιοφιλολογικῆς σας; Μὲ διώκατε;

— Διψῶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ φοβοῦμαι νέας ἀνησυχίας...

— Αὐτὸ εἶνε ἄρα γε τὸ ἀληθές αἷτιον ;

— Δὲν σὰς ἐπιτρέπω νὰ ζητήσητε ἄλλο αἷτιον.

— Πιστεύετε ὅτι δὲν εἶχον παρατηρήσει τὰς συχὰς ἐπισκεψίαις τοῦ κ. Τουρζῆ εἰς Λαμότ-Φειλῶ ;

— Ἐκτορ, προσέξατε, μὴ με ὑβρίζετε.

— Ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ, νὰ ἐκφράσω ὑπονοίας καὶ ὑμῶν, Γενεβιέθ. Εἰσθε εὐγενὴς γυνή, ὑπερτέρα πάσης κακῆς ιδέας... ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγω, εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ὁ κ. Τουρζῆς σὰς ἠγάπησεν... καὶ σὰς ἀγαπᾷ. Τίποτε δὲν τὸν ἐμποδίζει πλέον νὰ σὰς τὸ εἶπῃ, ἀφοῦ σὰς βλέπῃ τῶρα καὶ ἐκάστην... καὶ τίποτε δὲν σὰς ἐμποδίζει νὰ τὸν ἀκούητε, ἀφοῦ εἰσθε ἐλευθέρη. Μόνον, ὅσον καὶ ἂν εἰσθε ἐλευθέρη, ἡ παρουσία μου προξενεῖ στενοχωρίαν τινὰ εἰς τοὺς ἔρωτάς σας — μόνη σας τὸ εἶχετε εἶπει — διότι σὰς ὑπενθυμίζει τὸν ἄνδρα ὅστις ἔλαβε τὰ πρῶτα σας φιλήματα καὶ τὰς πρώτας σας ἡμολογίας... τὸν ἄνδρα οὗτινος ἡ ιδέα θὰ σὰς ἐμποδίσῃ νὰ εἰπῇτε εἰς τὸν Τουρζῆν : « Δὲν ἠγάπησα κανένα ἄλλον ἐκτός σου ! » Διὰ τοῦτο νὰ μὴ ὁμολογηθῇ τὸ πρᾶγμα ; Ὁ δεσμός σας οὗτος, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἀγνός, ἐπιδείκνυται ἐν πλήρει ἡμέρᾳ. Ὁ ἔρως τοῦ Τουρζῆ δὲν τυγχάνει μυστήριον διὰ κανένα. Οἱ ἐργάται ὑμῶν περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ ὑελαργεῖον, χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται, Γενεβιέθ, ὅτι ὑπάρχει μετὰ τῶν εἰς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμποιοῦσιν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν οἱ λόγοι των καὶ αἱ χονδροειδεῖς ἀστειοτήτες των.

— Ὁ κ. Τουρζῆς μὲ ἀγαπᾷ, εἶνε ἀληθές, ἀπὸ μακροῦ χρόνου, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ γίνω συζυγός του...

— ὦ ! τὸ ὑπώπτειον, τὸ ὑπώπτειον !... τὸ διαζύγιον, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Τὸ διαζύγιον, μάλιστα ! Γνωρίζετε τὸν νόμον ; Ἀφορᾷ τὴν θέσιν ἐμοῦ καὶ ὑμῶν ἰδίᾳ. Ὅταν ὁ χωρισμός ἔχει διαρκέσει ἐπὶ τρία ἔτη, λέγει ὁ νόμος οὗτος, ἡ ἀπόφασις δύναται νὰ μετατραπῇ εἰς ἀπόφασιν διαζυγίου, ἐπὶ τῇ αἰτήσει ἑνὸς τῶν συζύγων... Εὐρίσκεισθε ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, Ἐκτορ. Τρία ἔτη παρήλθον, ἀφ' ὅτου διατελοῦμεν κεχωρισμένοι... Ὁ πατήρ μου, ὅστις ἀγαπᾷ τὸν κ.δὲ Τουρζῆ καὶ θὰ ἐβλεπε τὸν γάμον τοῦτον μετὰ χαρᾶς, μὲ ἐπληροφόρησε περὶ τῶν διατυπώσεων τούτων... εἰσὶν ἀπλουστάται... Ἀρκεῖ μία νέα αἰτήσις εἰς τὸ δικαστήριον... καὶ δεκαπέντε ἡμέρας βραδύτερον δὲν θὰ φέρω πλέον τὸ ὄνομά σας...

— Καὶ δὲν δύναμαι νὰ πράξω τίποτε, ὅπως ἐμποδίσω τοῦτο ! ἐψιθύρισε.

— Τί ἠθέλατε λοιπὸν ; Τὸ διαζύγιον τοῦτο θέλει σὰς ἀποδώσει τὴν ἐλευθερίαν σας, ἥτις σὰς ἦτο τόσον προσφιλὴς ἄλλοτε... Ὑπάρχει, δὲν ἠξέωρῳ ποῦ, Ἐκτορ, μία δυστυχὴς, ἥς ἡ ἀνάμνησις βαρύνει ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς μου... Αὕτη ἀναμφιβόλως ἔχει ἀνάγκην ἀγάπης καὶ τρυφερότητος... Ἐκεῖ σὰς καλεῖ τὸ καθήκον σας... Δὲν ἔχω πλέον τίποτε ἄλλο νὰ σὰς εἶπω, κύριε Μοντβριάν... Σὰς ἐπαναλέγω... Εἶνε πολὺ καλλίτερον νὰ καταλείπητε τὸ ὑελαργεῖον... Θὰ γνωστοποιήσητε εἰς τὸν πατέρα μου τὸν τόπον

ἐνθα θέλετε μεταβῆ, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θὰ ἀσπάζεσθε τὸ τέκνον σας.

— Μίαν λέξιν, Γενεβιέθ, εἶπεν ὑποκόφως, μόνον μίαν λέξιν ! Καὶ τὴν ἐκράτει ἐκ τοῦ βραχίονος, διότι ἤδη εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀπομακρύνηται πρὸς τὸν λειμῶνα.

— Τὴν τελευταίαν, εἶπεν ἡ Γενεβιέθ... Τί ἐπιθυμεῖτε ;

— Γενεβιέθ, δὲν μὲ ἀγαπᾶτε πλέον... ἔχετε δικαίον, διότι εἶμαι ὃν ἀξιοπεριφρόνητον... Ἀλλ' εἶνε δυνατόν ν' ἀγαπᾶτε τὸν κ. Τουρζῆ ;

— Ὁ κ. Τουρζῆς εἶνε εὐγενὴς καρδιά... Εὐαίσθητος καὶ τρυφερός... Ἀξίζει τὴν ἐσθίον ἔρωτα μιᾶς γυναικός... Αὐτὸς, ὅστις πρότερον παρίστατο εἰς ὅλας τὰς ἀγωνίας μου, κατελάμβανεν ἐπ' αὐτοφῶρ τὰ δάκρυά μου, ἐννοεῖτε πόσον θὰ ὑπέφερεν, ὅταν ἀπεκάλυψε τὰς προπαρκασκευὰς τοῦ ἐγκλήματός μου ; Ὅταν παρουσιάσθην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ καὶ μὲ ἀνέκρινε ;... Τὴν ἐλυπήθην, ἐγὼ ἡ ἑνοχος, ἡ ἐγκληματίας... Ἦνυχάσθην νὰ τῷ ἐμπνεύσω θάρρος, νὰ σπογγίσω τὰ δάκρυά του. Ἦ συμμερισθεῖσα αὕτη θλίψις ἐδημιούργησε μετὰ τῶν ἀναμνήσεων διαρκεῖς, Ἐκτορ... Αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν περιβεβλημένην διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς του καὶ ὅλως ὑπερήφανον καὶ εὐτυχῆ.

— Γενεβιέθ... τὸν ἀγαπᾶτε ;

— Τί σὰς μέλλει ;

— Μίαν ἡμέραν σὰς ἰδεῖν καὶ τὰ δωμάτιά σας ἐν Λαμότ-Φειλῶ. Εἶχομεν ἐξέλθει εἰς τὸν λιθινὸν ἐξώστην, ἐνθα ἐστήριχθητε, μὲ νευρικὴν ταραχὴν καὶ μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Σὰς μετῆνεγκον εἰς τὸν κοιτῶνα σας ὅλην τρέμουσαν, ἐνθυμισθεῖτε ; Καὶ ὅταν οἱ ἀσπαρμοὶ μου ἀφῆκαν τὰ χεῖλή σας ἐλευθέρη, μὲ εἶπατε : « Σ' ἀγαπῶ... Ποτέ δὲν θὰ μεταβάλω γνώμην ! » Γενεβιέθ, μετεβάλετε λοιπὸν γνώμην ;

Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἐβλεπε σιγῶσαν, ψυχρὰν καὶ στενοχωρημένην, ἐπανέλαβε :

— Γενεβιέθ, ἐξ οἴκτου, εἰπῇτε ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε τὸν Τουρζῆ ! !

— Τὸν ἀγαπῶ !

Ὁ Ἐκτορ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ἡ Γενεβιέθ ἀπεμακρύνθη, καὶ πλέον δὲν τὴν ἐκράτησεν. Ἐμείνεν ἐκεῖ σιγῶν καὶ ρεμβάζων καθ' ἑλὴν τὴν νύκτα, μέχρι τῆς αὐγῆς καὶ προσέβλεπε διαρκῶς πρὸς τὴν διέθυνσιν τῆς οἰκίας ἐν ἣ ἐκοιμάτο ἡ Γενεβιέθ.

Γ.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπισύσης ἡμέρας, ὁ Τρέγκ εἰδοποιηθεὶς παρὰ τῆς θυγατρὸς του, καὶ λίαν τεταραγμένος ἐξ ἑσῶν ἤκουσεν, ἐκάλεσε τὸν Ρούδεβεργ. Ὁ ἐργάτης ἀφῆκε τὴν ἐργασίαν του καὶ ὑπήκουσεν. Ὁ πρῶτον ἔμπορος τὸν ἀνέμενεν ὀπίσθεν τοῦ ὑελαργείου, περιδιαβάων μετὰ τοῦ Ροζέν. Ὅταν ὁ Μοντβριάν παρουσιάσθην, ὁ διευθυντὴς ἀπεμακρύνθη. Ὁ μπάρμπα Τρέγκ ἦτο ἀνήσυχος καὶ δυσηρεστήμενος.

— Δὲν θὰ ἀρχίσω συζήτησιν μαζὶ σας, κύριε δὲ Μοντβριάν, τῷ εἶπε... Τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο μάταιον.

Ἐπειτα, δὲν ἤξεύρω καὶ τί ἡδύνασθε νὰ εἴπητε, πρὸς ἐξήγησιν τοῦ παραδόξου τούτου ἐπεισοδίου. Ἡ παρουσία σας ἐν Κλερμαρέ δημιουργεῖ μεγάλας ἀμηχανίας εἰς τὴν Γενεδιέβην. Ἡ κόρη μου δὲν εἶνε πλέον ἐλευθέρα. Ἄμα ὡς γνωσθῇ, ὅτι εἰσθε ἐγγὺς αὐτῆς, ὁ κόσμος θὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐπῆλθε συμφιλίωσις. Δυνατὸν νὰ παρδεύθῃτε τὴν συμφιλίωσιν ὑμεῖς, κύριε Μοντβριάν.... Ὅχι διότι διατείνομαι, ὅτι εἰσθε ἐρωτευμένοι μετὰ τῆς συζύγου σας. Ἐπληρώθημεν καλὰ, ὅπως πεισθώμεν περὶ τοῦ ἐναντίου. Ἀλλὰ τὸ Κλερμαρέ ἀντιπροσωπεύει σημαντικὸν κεφάλαιον. Εἶμαι γέρον.... Καὶ βεβαίως δὲν ἠθέλετε δυσχερستهθῇ, εἰάν μετὰ τὸν θάνατόν μου ἐπανευρίσκετε ὀλίγην εὐπορίαν....

— Κύριε Τρίγκ...

— Μὴ ὑποκρίνεσθε ἀγανάκτησιν. Γνωρίζω τὴν ὑπερηφάνειάν σας καὶ πόσον αὕτη ἀξίζει. Ὅσον δὲ διὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρος σας, τὴν ἔδεξιμάσαμεν ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Ἡ Γενεδιέβη, πρὸς ὄφελος τῆς ὑποίας ἐγένετο ὁ χωρισμός, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς δίδῃ διαταγὰς. Ἀρκεῖται ὅμως νὰ σᾶς ἀπευθύνῃ μίαν παράκλησιν: Ἀναχωρήσατε!... (ἀκολουθεῖ)

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΒΙΣΜΑΡΚ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΟΥ ΦΑ ΤΕΛΕΙΩΣΩ ΜΕ ΜΙΑΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΒΛΑΚΕΙΑΝ!

Τὸ γεροντικὸ ἀγριογούρουνο

Ἡ φράσις αὕτη δὲν εἶνε ἐμὴ, ἀλλὰ προέρχεται ἐκ πολὺ ἀθηναικωτέρου πηγῆς. Εἶνε ὁ χαρακτηρισμός, τὸν ὁποῖον μετὰ πολλὰς περιστάσεις εὖρε προσφορώτερον, ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ παρισινοῦ «Φιγαρώ» ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν πρίγκηπα Βίσμαρκ: *vieux sanglier*. Ὁ χαρακτηρισμός οὗτος προϋποθέτει αὐτὸν ἐν τῇ ἐρμητικῇ αὐτοῦ ἐν Φριδριχσρούχρ καλύβῃ, ἐν μέσῳ τοῦ ἀπεράντου δάσους, τὸ ὁποῖον ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος Α' ἐδωρήσατο αὐτῷ μεθ' ὅλου τοῦ χωρίου, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν κατοίκων, ὡς ἀμοιβὴν τῶν πρὸς τὸ ἔθνος ἐξαιρετικῶν αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν. Εἶνε ἀληθὴς κρύπτη προσωρισμένη νὰ ἐγκλείσῃ ἐν αὐτῇ πράγματι γεροντικόν τι καὶ χαϊδεμένο ἀγριογούρουνο· ἡ σκέπη αὐτῆς εἶνε χαμηλὴ οὕτως ὥστε μόλις φαίνεται ἐξωθεν τοῦ εἰς ὕψος ἀνθρώπινου ἀναστήματος περιβάλλοντος αὐτὴν πανταχόθεν τοίχους, ὡς ἐκεῖνοι οἱ τοῖχοι οἱ περιβάλλοντες οἰκόμενον εἰσέτι ἀνοικοδόμητον· ἡ μεγάλη ἐπὶ τέλους θύρα εἶνε ὡς ἡ θύρα μεγάλῃς μάνδρας, ἁχρωμάτιστος, χυδαία, πλήρης σχισμῶν, ἀπολέσασα καὶ τὸ φυσικὸν αὐτῆς χεῶμα καὶ καταστάσας κίτρινήν ἕνεκα τῆς πολυκαιρίας καὶ τῆς βροχῆς,

κλείεται δὲ ἐσωθεν διὰ μεγάλης δοκοῦ καὶ σύρτου πέραν καὶ πέραν. Ὅσakis πρόκειται νὰ ἐξέλθῃ διὰ τὸν καθημερινὸν αὐτοῦ ἐν τῷ δάσει περίπατον, ἡ θύρα αὕτη ἀνοίγεται ὅλη ὥσπερ ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ βούβαλος σύρων κολοσσαῖον κάρρον. Φαίνεται, ὅτι ὁ ἀρχικαγκελλάριος αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν πρὸς ὅτι παλαιόν, ἡρειπωμένον, διότι καὶ τὸ ἐν Βερολίνῳ κατὰ τὴν ὁδὸν Γουλιέλμου μέγαρον αὐτοῦ, τὸ μικρότερον ὅλων τῶν κατὰ τὴν ὁδὸν ταύτην μεγαλοπρεπῶν μεγάρων, καίτοι κομψόν μετὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ κηπιδίου, ἐν τούτοις, ἡ κομψότης αὕτη δὲν εἶνε πταῖσμα τοῦ ἀρχικαγκελαρίου· εἶνε ἀπ' ἐναντίας προφανές, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἡμέρας ἀπ' ἧς τὸ ἀτυχὲς μέγαρον περιήλθεν εἰς κατοχὴν αὐτοῦ, δὲν εἶδεν ἕκτοτε καμμίαν ἐπισκευήν· οἱ τοῖχοι ἐκ τῆς πολυκαιρίας εἶνε πράσινοι, πολλοὶ θελοὶ τῶν παραθύρων διεσπασμένοι, ἡ στέγη καταμειλῶνος ἐκ τοῦ ἁπλοῦ τῶν ἐστιῶν.

Ποῖον εἶνε τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον κινεῖς δὲν βλέπει, ἀλλὰ περὶ οὗ ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ;

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος χαρακτηρισμός ἀναφέρεται εἰς τὸν γηραιὸν ἀρχικαγκελλάριον κυρίως, ὅταν περιωρισμένος ἐντὸς τοῦ μοναστικοῦ καλλίου του, κήθηται μόνος εἰς τινὰ γωνία, συμμαζωμένος εἰς ἓνα ἄμορφον ὄγκον, ἐξ οὗ δὲν διακρίνει τις τίποτε, ἰδίως ἐκ τῶν τοῦ προσώπου· αἱ μακრაὶ καὶ ὡς ἀκνῆται προβάλλουσαι αὐτοῦ ὄφρες καλύπτουν οὐ μόνον τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ καὶ τὴν ρίνα, ἧτις ἄλλως τε εἶνε ὀνομαστή διὰ τὴν ἔκτακτον μακρότητά της. Συστηματικῶς ἀποφεύγει τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα παντὸς μὴ ἔχοντος τὸ προνόμιον ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν εὐτυχῇ χορείαν τῶν χωρικῶν του, ταύτέστι τῶν καλλιεργητῶν τῶν ἀγρῶν του, ὅσakis δὲ πρόκειται νὰ ἐξέλθῃ διὰ τὸν περίπατόν του ἐν τῷ δάσει, παρακολουθεῖται εἰς ἀκριτὰ μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, ὑπὸ δύο πολιτικὰ ἐνδεσθυμένων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, τῶν ὁποίων τὸ κύριον ἔργον εἶνε νὰ θέτωσι πασσάλους εἰς τὴν ἄκραν ἐκάστου τῶν διαδρόμων τοῦ δάσους ὡς ἐκάστοτε ἐκλέγει διὰ τὸν περίπατόν του ὁ ἀρχικαγκελλάριος, ὡς σημειῶν, ὅτι ἀπαγορεύεται εἰς πάντα ἄλλον νὰ διέλθῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην διὰ τοῦ μέρους ἐκείνου. Ὡστε δύναται τις κἀλλιότα νὰ προτείνῃ ὡς αἰνιγμα τὴν προσωπικότητα τοῦ Βίσμάρκ, οὕτω: Ποῖον εἶνε τὸ ζῶον τὸ ὁποῖον κινεῖς δὲν βλέπει, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὁποῖου ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ;

**Ἀναμφελῶς οἱ πάσσαλοι, συνελήφθη
εἰς τὴν παγίδα**

Ἡ συστηματικὴ αὕτη ἀπομόρφωσις τοῦ πρίγκηπος καὶ τὸ διηνεκὲς ὁράτον αὐτοῦ, εἶνε εὐνόητον, ὅτι καθιστᾷ ἐκτάκτως ἐξαιρετικὴν καὶ ἀξιωματικόν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ πρίγκηψ πρόκειται νὰ δεχθῇ ἐπίσημον πρόσωπον, ὅτε ἐκὼν ἄκων ἀναγκάζεται νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰ δημῶντα πάντων, μεταβαίνων εἰς τὴν